

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBUSKIEGO

Gorzów Wielkopolski, dnia 29 sierpnia 2023 r.

Poz. 2110

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IB-I.4131.10.2023.PZŁO WOJEWODY LUBUSKIEGO

z dnia 11 sierpnia 2023 r.

w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Nr 425/8/LVI/23 Rady Miejskiej w Iłowej z dnia 27 czerwca 2023 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w południowej części obrębu ewidencyjnego Konin Żagański

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 40 z późn. zm.) stwierdzam nieważność w całości uchwały Nr 425/8/LVI/23 Rady Miejskiej w Iłowej z dnia 27 czerwca 2023 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w południowej części obrębu ewidencyjnego Konin Żagański.

Uzasadnienie

Na sesji 27 czerwca 2023 r. Rada Miejska w Iłowej podjęła uchwałę Nr 425/8/LVI/23 Rady Miejskiej w Iłowej z dnia 27 czerwca 2023 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w południowej części obrębu ewidencyjnego Konin Żagański. Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2023 r. poz. 977 z późn. zm.), zwanej dalej „upzp”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 upzp, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, iż organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania określa upzp.

Z dyspozycji art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, że kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 upzp, kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 upzp, podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 upzp. Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 upzp, odnosi się do

kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień. Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

W ocenie Wojewody Lubuskiego, uchwała poddana ocenie z przepisami prawa została podjęta z istotnym naruszeniem trybu i zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Naruszenie trybu sporządzania planu miejscowego polegało na nieuwzględnieniu warunku wynikającego z uzgodnienia projektu planu miejscowego dokonanego z jednym z organów obligatoryjnie uzgadniających projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, tj. z Lubuskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków. Jak wynika z dokumentacji planistycznej przedmiotowego planu, Lubuski Wojewódzki Konserwator Zabytków postanowieniem z dnia 03.01.2023 r. znak: ZN.5150.145.2022 odmówił uzgodnienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz wskazał, że uzgodnienie będzie możliwe po spełnieniu warunku wprowadzenia w części tekstowej planu pełnej nazwy stanowiska archeologicznego: Konin Żagański 1 (AZP 70-11/14). W uzasadnieniu do postanowienia Konserwator Zabytków zwrócił uwagę również na fakt, iż na etapie składania wniosków do projektu miejscowego planu wskazał właściwą nazwę stanowiska archeologicznego - Konin Żagański 1 (AZP 70-11/14) - punkt osadniczy łużyckich pól popielcowych z epoki brązu/ okresu halsztackiego, punkt osadniczy kultury luboszyckiej z okresu wpływów rzymskich, punkt osadniczy z okresu wczesnego średniowiecza, natomiast organ planistyczny dopuścił do istotnego błędu formalnego w jego nazwie, w związku z czym uzgodnienie nie było możliwe.

Organ planistyczny, procedując przedmiotowy plan miejscowy, nie uwzględnił przywołanego wyżej warunku wynikającego z uzgodnienia projektu planu, pozostawiając niewłaściwie sformułowany zapis dotyczący nazwy stanowiska archeologicznego. Ostatecznie w uchwale Nr 425/8/LVI/23 z dnia 27 czerwca 2023 r. w treści § 8 ust. 1 został zawarty zapis „Ochronie na podstawie przepisów odrębnych podlega stanowisko archeologiczne ujęte w wojewódzkiej ewidencji zabytków: nr 70-11/14 w Koninie Żagańskim - punkt osadniczy EB/Ha kultura łużycka (archiwalne), punkt osadniczy OWR kultura luboszycka, punkt osadniczy WŚ?”. Błędna nazwa stanowiska pojawiła się również w § 9.

Zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, tj. przepisem art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wójt (burmistrz, prezydent miasta) po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego podejmuje kolejno wskazane w tym przepisie w punktach od 1 do 14 czynności, w tym m.in. w pkt 6 lit. a i b – występuje o opinie o projekcie planu i o uzgodnienie projektu planu miejscowego z organami wskazanymi w tym przepisie oraz w przepisach odrębnych. Zgodnie z art. 17 pkt 6 lit. b tiret ósme projekt planu miejscowego w zakresie kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu należy uzgodnić z właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków. Także przepisy ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami nakazują uwzględnianie ochrony zabytków przy sporządzaniu planów miejscowych (art. 18 ust. 1 tej ustawy) oraz nakazują uzgadnianie projektów planów z wojewódzkim konserwatorem zabytków w zakresie kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu (art. 20 tej ustawy).

Przepisy art. 17 pkt 6 lit a i lit b upzp. wyraźnie odróżniają tryb opiniowania od uzgodnienia. Opinia, co do zasady, jeżeli szczególny przepis prawa nie nadał jej innego charakteru, jest tylko oceną faktów z użyciem ustawowych lub subiektywnych kryteriów opiniującego, która nie wiąże organu rozstrzygającego sprawę. Organ ten powinien tylko rozważyć argumenty zawarte w opinii i dokonać ich swobodnej oceny. Opinia taka nie ma więc mocy wiążącej dla organu występującego o taką opinię (por. uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 września 1995 r., VI SA 10/95; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 2 grudnia 1999 r., II SA 1001/99; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 7 listopada 2001 r., II SA 2204/00).

Uzgodnienie, w przeciwieństwie do opinii, jest formą o znaczeniu stanowczym, wiąże, bowiem organ administracji publicznej decydujący w postępowaniu głównym. Ustawodawca, rozróżniając organy opiniujące i organy uzgadniające projekt planu, przewiduje odmienne skutki prawne opinii oraz uzgodnienia. W przypadku uzgodnienia pozytywne stanowisko organu jest warunkiem uchwalenia w danej postaci aktu planistycznego. Natomiast w przypadku opinii nawet negatywne stanowisko organu opiniującego nie stoi na przeszkodzie w uchwaleniu aktu planistycznego w kształcie przygotowanym przez

organ sporządzający projekt aktu, gdyż nie wiążą one organów gminy (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lutego 2005 r., sygn. akt IV SA/Wa 578/04 oraz z dnia 8 listopada 2005 r., sygn. akt II SA/Wa 1200/05). Uzgodnienie w procedurze planistycznej polega na przesądzającym wpływie pozytywnego stanowiska organu uzgadniającego. Ustawodawca, nakazując organowi wykonawczemu gminy uzgodnienie projektu planu ze wskazanymi organami, określił konsekwencje prawne takiego uzgodnienia. Odmowa uzgodnienia projektu planu przez uprawniony organ oznacza, bowiem niemożność uchwalenia tego aktu w planowanym kształcie. Uchwalenie przez radę gminy planu miejscowego, mimo odmowy uzgodnienia przez uprawniony organ, co do zasady skutkuje nieważnością uchwały rady w całości lub w części - art. 28 upzp. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Ol 118/17).

Istotą procesu uzgadniania jest zatem także i to, iż organ planistyczny – wójt (burmistrz, prezydent miasta) jest związany treścią uzgodnień poczynionych przez właściwe podmioty. Etap ten bowiem zapewnia pośrednią kontrolę legalności przyjmowanych w projekcie planu rozwiązań w granicach uzyskiwanych od właściwych organów uzgodnień projektowanych rozwiązań planistycznych. Uzgodnienie następuje w formie zaskarżalnego zażalenia i ewentualnie skargą do sądu administracyjnego postanowienia. Jeśli zatem wójt (burmistrz, prezydent miasta) został zobligowany do uzgodnienia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z podmiotami wymienionymi w art. 17 pkt 6 lit. b ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, to ostateczne stanowisko organu uzgadniającego należy uznać za wiążące wójta (burmistrza, prezydenta miasta) (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt II SA/Kr 580/19).

Burmistrz Gminy Iłowa procedując projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w południowej części obrębu ewidencyjnego Konin Żagański nie uwzględnił warunku wynikającego z uzgodnienia projektu tego planu z Lubuskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków, o czym była wyżej mowa. Tym samym Rada Miejska w Iłowej uchwaliła przedmiotowy plan miejscowy obciążony istotnym błędem proceduralnym, polegającym na nieuwzględnieniu w treści ustaleń planistycznych stanowiska organu uzgadniającego projekt planu i skutkującym istotnym naruszeniem trybu sporządzania planu miejscowego.

Organ nadzoru wskazuje również na naruszenie zasad sporządzania planu przy uchwaleniu przedmiotowego aktu. I tak zakwestionować należy zapisy § 3 pkt 8 oraz § 13 pkt 11 planu, przewidujące likwidację napowietrznej linii elektroenergetycznej średniego napięcia 15 kV. Zgodnie z § 3 pkt 8 obowiązującym ustaleniem planu miejscowego jest odcinek napowietrznej linii elektroenergetycznej średniego napięcia 15 kV do likwidacji. Natomiast zgodnie z § 13 pkt 11 ustala się zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej poprzez likwidację odcinków napowietrznych sieci elektroenergetycznej średniego napięcia 15 kV w przebiegach wskazanych na rysunku planu miejscowego.

W ocenie organu nadzoru powyższe ustalenie nie mieści się w granicach upoważnienia ustawowego udzielonego radzie gminy do regulowania w planie miejscowym sposobu zagospodarowania i zabudowy terenu. Wprowadzenie nakazu likwidacji nie mieści się w określonym w art. 15 ust. 2 pkt 10 upzp upoważnieniu do regulowania w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemu komunikacji i infrastruktury technicznej. O tym bowiem, czy obiekt ma być zlikwidowany decydować może wyłącznie jego właściciel, ewentualnie organ administracji publicznej w sytuacjach przewidzianych prawem. Na powyższe wskazuje również Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu, który uważa, że tego rodzaju ustalenia nie mieszczą się w zakresie uprawnień wynikających z władztwa planistycznego. Należy zwrócić uwagę, że celem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest określenie sposobu zagospodarowania terenów znajdujących się na obszarze gminy. Osoby zainteresowane określoną nieruchomością w oparciu o przepisy planu winny mieć możliwość ustalenia, w jaki sposób dana nieruchomość może być zagospodarowana. Plan określa sposób zagospodarowania terenu na przyszłość. Celem uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania nie jest natomiast ingerencja w już istniejący sposób zagospodarowania określonego terenu, poprzez rozstrzyganie o konieczności rozbiórki konkretnych obiektów budowlanych (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z 30 kwietnia 2019 r., sygn. akt II SA/Wr 132/19).

Wojewoda Lubuski stoi na stanowisku, że rada gminy wykroczyła poza przyznane jej kompetencje również w § 13 pkt 5, na skutek naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Przepis § 13 pkt 5 uchwały w uchwalonym brzmieniu wykracza poza przyznaną radzie gminy kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wskazanych w art. 15 ust. 2 pkt 10 upzp zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, jak też stanowi modyfikację art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Zgodnie z brzmieniem ww. przepisu ustawy właściciele nieruchomości zobowiązani zostali do utrzymania czystości i porządku m.in. przez "przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub, w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych; przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych". Przywołany przepis określa postępowanie właścicieli nieruchomości z nieczystościami ciekłymi, którzy winni zapewnić ustawowo określone utrzymanie czystości i porządku, przez przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub w przypadku, gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych. Przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków, spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych.

Rada Miejska w Iłowej w § 13 pkt 5 uchwały wprowadziła zapis, który wskazuje odprowadzanie ścieków komunalnych docelowo do sieci kanalizacji lub do szczelnych bezodpływowych zbiorników, przez co naruszyła przyznane jej kompetencje. Ustalenie odprowadzania ścieków docelowo do sieci kanalizacyjnej wyklucza możliwość odprowadzania ścieków do szczelnych bezodpływowych zbiorników. W sytuacji gdy na danym terenie wybudowana zostanie kanalizacja sanitarna właściciel nieruchomości, posiadający dotychczas szczelny bezodpływowy zbiornik (tzw. szmbo) ma obowiązek przyłączenia do kanalizacji. Jedynie nieruchomość wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków, spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych jest zwolniona z obowiązku przyłączania się do sieci kanalizacyjnej.

Mocą przedmiotowej uchwały - § 13 pkt 5 - rada gminy ustaliła dwa alternatywne rozwiązania dotyczące odprowadzania ścieków podczas gdy możliwość odprowadzania ścieków do szczelnych bezodpływowych zbiorników ma wyłącznie charakter tymczasowy tj. do momentu wybudowania sieci kanalizacji sanitarnej. Zapisy uchwały w takim brzmieniu naruszają przepisy ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Rada gminy nie jest upoważniona do modyfikacji przepisów rangi ustawowej. Takie działanie rady gminy wykracza poza zakres upoważnienia ustawowego (art. 94 Konstytucji RP i art. 40 ust. 1 usg.).

Ponadto organ nadzoru sygnalizuje brak unormowania w planie kwestii dotyczącej możliwości bądź zakazu odprowadzania ścieków do przydomowej oczyszczalni ścieków.

Do istotnego naruszenia zasad sporządzania miejscowego planu doszło również na skutek wewnętrznie sprzecznego ustalenia minimalnej liczby miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji.

W myśl art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo m.in. minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym pojawiają się dwa stanowiska dotyczące rozumienia ww. regulacji. Pierwsze zakłada, iż w planie miejscowym należy każdorazowo, poza określeniem w sposób odrębny ogólnej minimalnej liczby miejsc do parkowania, dodatkowo określić również minimalną liczbę miejsc do parkowania dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, a także odrębnie dla każdego rodzaju tych miejsc sposób ich realizacji. Drugi pogląd jest mniej rygorystyczny i wskazuje, iż już z wykładni językowej omawianego przepisu wynika, iż nie zawiera on zastrzeżenia, zgodnie z którym w planie miejscowym należy każdorazowo, poza określeniem w sposób odrębny ogólnej minimalnej liczby miejsc do parkowania, dodatkowo określić również minimalną liczbę miejsc do parkowania dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, a także odrębnie dla każdego rodzaju tych miejsc sposób ich realizacji. Oznacza to, że w ramach jednego ogólnego zbioru miejsc do parkowania traktowane są miejsca do parkowania oraz miejsca dla posiadaczy kart parkingowych. Nie potrzeba w tym zakresie wskazywać odrębnej wartości liczbowej dla każdego z tych miejsc (por. np. wyrok NSA z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 75/17). Niemniej zaznaczyć należy, iż nawet zwolennicy

drugiego stanowiska wskazują na potrzebę określenia w planie, że w ramach dopuszczalnej minimalnej liczby miejsc do parkowania przewidziane zostały miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową.

W realiach przedmiotowej sprawy Rada Miejska w Iłowej w §12 pkt 4 ustaliła minimalną liczbę miejsc do parkowania pojazdów wyposażonych w kartę parkingową: 1 miejsce do parkowania na każde 200 miejsc do parkowania ustalonych na zasadach ogólnych. Natomiast w §12 pkt 5 ustaliła nakaz realizacji miejsc do parkowania samochodów zaopatrzonych w kartę parkingową na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Tym samym Rada w jednym punkcie ustawy ustaliła ilość miejsc do parkowania pojazdów wyposażonych w kartę parkingową, zaś w następnym punkcie postanowiła, iż dokładne wyliczenie liczby tych miejsc nie nastąpi w planie miejscowym, lecz pozostawione zostanie innym organom w trybie art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 645 z późn. zm.).

Kolejną sprzeczność w zapisach uchwały organ nadzoru zauważa w zapisach dotyczących nieprzekraczalnej linii zabudowy. W §2 pkt 6 Rada Miejska w Iłowej zdefiniowała nieprzekraczalną linię zabudowy jako linię której nie może przekroczyć żadna ściana budynku, przy czym budynek nie musi być usytuowany na tej linii, okapy i gzymsy mogą przekraczać tę linię o nie więcej niż 0,5 m, a balkony, galerie, zadaszenia wejściowe, tarasy lub schody zewnętrzne o nie więcej niż 2,5 m. Rada zaznaczyła również, że linia zabudowy nie dotyczy lokalizacji obiektów budowlanych innych niż budynek. A zatem nieprzekraczalna linia zabudowy dotyczy tylko budynków i nie obowiązuje w przypadku pozostałych obiektów budowlanych przewidzianych do realizacji ustaleniami planu. Tymczasem z §6 pkt 2 uchwały wynika, że nieprzekraczalne linie zabudowy nie dotyczą tylko urządzeń infrastruktury technicznej, wiat i parkingów. W związku z czym zachodzi sprzeczność pomiędzy definicją nieprzekraczalnej linii zabudowy a ustaleniem przedmiotowego planu, co powodować może wątpliwości interpretacyjne na etapie realizacji ustaleń planu.

Uwzględniając wszystkie powyższe naruszenia, uzasadnionym jest stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w całości.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od daty doręczenia rozstrzygnięcia, za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

z up. Wojewody Lubuskiego
Kierownik Oddziału Gospodarki Przestrzennej
w Wydziale Infrastruktury
Jolanta Rajchert